

บทที่ 6

วิธีการและขั้นตอนการออกแบบ

วัตถุประสงค์หลักประการหนึ่งของการวิจัยนี้ก็เพื่อหาค่าพารามิเตอร์จลน์รวมทั้งแบบจำลองและสมการทางคณิตศาสตร์ต่างๆ เพื่อนำไปใช้ในการออกแบบสำหรับการประยุกต์กระบวนการตะกอนเร่งแบบสัมผัส-ย่อยสลายในการกำจัดไนโตรเจนและฟอสฟอรัส ซึ่งตัวแปรที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อการทำงานของระบบได้แสดงไว้ในตารางที่ 6.1 และสมการต่างๆ ที่ใช้ในการคำนวณออกแบบได้แสดงไว้ในตารางที่ 6.2

ตารางที่ 6.1 แสดงค่าตัวแปรต่างๆ ที่ใช้ในการออกแบบระบบ

ตัวแปร	สัญลักษณ์	หน่วย	ค่าที่ใช้
อายุตะกอนจุลินทรีย์	θ_c	วัน	6-16
อัตราการใช้สารอาหารต่อมวลจุลินทรีย์ของระบบ	U_T	มก. COD/มก. MLVSS-วัน	0.3-0.9
ภาระบรรทุกสารอินทรีย์ของระบบ	C_T	มก. COD/มก. MLVSS-วัน	0.3-0.9
อัตราการเจริญเติบโตจำเพาะของ Nitrifier ในถังคอนแทค	μ_{NC}	วัน ⁻¹	0.2-0.8
ความเข้มข้นของ MLVSS ในถังแอนแอโรบิก	X_{AN}	มก./ล.	1,800-3,200
ความเข้มข้นของ MLVSS ในถังแอนนออกซิก 1	X_{AX1}	มก./ล.	1,800-3,200
ความเข้มข้นของ MLVSS ในถังคอนแทค	X_C	มก./ล.	1,800-3,200
ความเข้มข้นของ MLVSS ในถังสเตบิลิเซชัน	X_S	มก./ล.	3,500-5,700
ความเข้มข้นของ MLVSS ในถังแอนนออกซิก 2	X_{AX2}	มก./ล.	3,000-5,000
เวลาเก็บกักในถังแอนแอโรบิก	t_{AN}	ชั่วโมง	2
เวลาเก็บกักในถังแอนนออกซิก 1	t_{AX1}	ชั่วโมง	2
เวลาเก็บกักในถังคอนแทค	t_C	ชั่วโมง	4
เวลาเก็บกักในถังสเตบิลิเซชัน	t_S	ชั่วโมง	2
เวลาเก็บกักในถังแอนนออกซิก 2	t_{AX2}	ชั่วโมง	2
อัตราการสูญเสียตะกอนหมุนเวียน	-	% ของอัตราการไหลรวมของน้ำเสียที่เข้าระบบ	100
อัตราการหมุนเวียนตะกอนภายในระบบ	-	% ของอัตราการไหลรวมของน้ำเสียที่เข้าระบบ	300

ตารางที่ 6.2 แสดงสมการต่างๆ ที่ใช้ในการคำนวณออกแบบระบบ

ลำดับที่	สมการ	สมการอ้างอิง
6.1	$U_T = (1+kd.\theta_C)/Y_T\theta_C$	5.7
6.2	$C_T = \gamma_T(1+kd.\theta_C)/\theta_C(Y_TK_{OT}-kd)-1$	5.37
6.3	$\eta_T = U_T/C_T$	5.20
6.4	$\eta_T = (S_i-S_C)/S_i$	5.12
6.5	$M_T = Y_TQ_i\theta_C(S_i-S_C)/(1+kd.\theta_C)$	5.19
6.6	$M_S/M_T = \alpha_S = -0.0173 \ln \theta_C + 0.2884$	5.81
6.7	$M_{AX2}/M_T = \alpha_{AX2} = 0.0092 \ln \theta_C + 0.1901$	5.82
6.8	$M_{AN.}/M_T = \alpha_{AN} = -0.0071 \ln \theta_C + 0.1466$	5.83
6.9	$M_{AX1}/M_T = \alpha_{AX1} = 0.003 \ln \theta_C + 0.1275$	5.84
6.10	$M_C/M_T = \alpha_C = 0.012 \ln \theta_C + 0.2474$	5.85
6.11	$P_{AN} = \frac{(1/\theta_C + 0.1332) \times (M_{AX2} + M_{AN.}) + (P_i + P_C)}{8.959 Q_i \quad 2}$	5.76
6.12	$P_C = P_{AN.} - [(1/\theta_C + 0.0811) M_C / 4.5658 Q_i]$	5.80
6.13	$N_C = N_i - [(1/\theta_C + 0.1436) \times (M_S + M_C)]$ $\frac{8.1806 Q_i}{}$	5.60
6.14	$N_{AN.} = \frac{(N_i + N_C) - (1/\theta_C + 0.0473) \times (M_S + M_{AX2} + M_{AN.})}{2 \quad 19.6886 Q_i}$	5.68
6.15	$\alpha = M_C / (M_C + M_S)$	5.41
6.16	$\mu_{NC} = 1.9575 \theta_C^{-0.8563}$	5.64
6.17	$\mu_{NC} = \frac{(\mu_{NT} + kdn) (\eta_{nit})}{\alpha \quad \eta_{nit} + 0.5}$	5.63
6.18	$N_{OC}/N_{OS} = \eta_{nit}$	5.55
6.19	$U_{DN1} = 0.0559 U_T^{0.2071}$	5.70
6.20	$U_{DN1} = 2Q_i (\Delta NO_3) / M_{AX1}$	4.10
6.21	$U_{DN2} = -0.0167 U_T + 0.0085$	5.72
6.22	$U_{DN2} = Q_i (\Delta NO_3) / M_{AX2}$	4.12

6.1 ขั้นตอนการออกแบบ

6.1.1 การออกแบบถังแวนแเอโรบิก

ในถังแวนแเอโรบิกจะมีกระบวนการหลักที่เกิดขึ้น 2 กระบวนการคือ การใช้สารอาหารของจุลินทรีย์พร้อมกับการคายฟอสฟอรัสออกมาในระบบ ซึ่งการคายฟอสฟอรัสจะมีความสัมพันธ์กับอัตราการใช้สารอาหารของจุลินทรีย์ กล่าวคือจุลินทรีย์จะทำการดูดซึมสารอาหารเข้าภายในเซลล์ เพื่อเก็บเป็นอาหารสำรองพร้อมทั้งคายฟอสฟอรัสออกมา ดังนั้นการออกแบบถังแวนแเอโรบิก จะต้องพิจารณาถึงการใช้สารอาหารและการคายฟอสฟอรัสควบคู่กันไป

จากการทดลองพบว่าในถังแวนแเอโรบิกมีการกำจัดสารอาหารได้เกือบทั้งหมด ดังนั้นการออกแบบเกี่ยวกับการกำจัดสารอาหารของระบบสามารถพิจารณาได้ในถังแวนแเอโรบิก โดยมีขั้นตอนดังนี้

1) กำหนด	- ค่าอายุตะกอนของระบบ	θ_c
2) กำหนดค่า-	อัตราการไหลรวมของน้ำเสียที่เข้าระบบ	Q_i
	- ความเข้มข้นของซีโอดีในน้ำเสียที่เข้าสู่ระบบ	S_i
	- ความเข้มข้นของซีโอดีในน้ำทิ้งที่ต้องการ	S'_c
	- ความเข้มข้นของฟอสฟอรัสในน้ำเสียที่เข้าสู่ระบบ	P_i
	- ความเข้มข้นของฟอสฟอรัสในน้ำทิ้งที่ต้องการ	P'_c

หาค่า Y_T , kd , K_{OT} และ γ_T จากการทดลอง

- 3) คำนวณค่าอัตราการใช้สารอาหารต่อมวลจุลินทรีย์ของระบบ (U_T) จากสมการที่ 6.1

$$U_T = (1+kd.\theta_c) / Y_T \theta_c \quad \dots\dots\dots(6.1)$$

- 4) คำนวณค่าภาระบรรทุกทุกสารอินทรีย์ของระบบ (C_T) จากสมการที่ 6.2

$$C_T = \gamma_T (1+kd.\theta_c) / \theta_c (Y_T K_{OT} - kd) - 1 \quad \dots\dots\dots(6.2)$$

- 5) คำนวณประสิทธิภาพของระบบ (η_T) จากสมการที่ 6.3

$$\eta_T = U_T / C_T \quad \dots\dots\dots(6.3)$$

6) คำนวณค่าความเข้มข้นของซีโอทีในน้ำทิ้ง (S_c) จากสมการที่ 6.4

$$\eta_T = (S_i - S_c) / S_i \quad \dots\dots\dots(6.4)$$

ถ้าค่า $S_c > S'_c$ ให้กำหนดค่า θ_c ใหม่แล้วทำตาม ขั้นตอน 1-7 อีก จนได้ค่า $S_c \leq S'_c$

7) คำนวณมวลของจุลินทรีย์ในระบบทั้งหมด (M_T) จากสมการที่ 6.5

$$M_T = Y_T Q_i \theta_c (S_i - S'_c) / (1 + k_d \theta_c) \quad \dots\dots\dots(6.5)$$

8) คำนวณค่ามวลของจุลินทรีย์ในถังแวนเอโรบิกและในถังแวนนอกซิก 2 จาก สมการที่ 6.7 และ 6.8

$$M_{AX2} / M_T = \alpha_{AX2} = 0.0092 \ln \theta_c + 0.1901 \quad \dots\dots(6.7)$$

$$M_{AN.} / M_T = \alpha_{AN.} = -0.0071 \ln \theta_c + 0.1466 \quad \dots\dots(6.8)$$

9) คำนวณค่าความเข้มข้นของฟอสฟอรัสในถังแวนเอโรบิกจากสมการที่ 6.11

$$P_{AN} = \frac{(1/\theta_c + 0.1332) \times (M_{AX2} + M_{AN.}) + (P_i + P'_c)}{8.959 Q_i} \quad \dots\dots(6.11)$$

10) คำนวณค่าความเข้มข้นของ MLVSS ในถังแวนเอโรบิก ($X_{AN.}$) และขนาด ถัง ($V_{AN.}$)

$$X_{AN.} = M_{AN.} / Q_i t_{AN.}$$

$$V_{AN.} = Q_i t_{AN.}$$

โดยใช้ค่า $t_{AN.}$ จากตารางที่ 6.1

6.1.2 การออกแบบถังคอนแทค และถังสเตบิไลเซชัน

ในถังคอนแทคจะมีกระบวนการหลักที่เกิดขึ้น 2 กระบวนการคือ กระบวนการ ไนตริฟิเคชัน และกระบวนการ Phosphorus Uptake ซึ่งจะต้องทำการพิจารณาควบคู่กันไป ส่วน ในถังสเตบิไลเซชันจะเกิดเฉพาะกระบวนการไนตริฟิเคชัน สำหรับขั้นตอนในการออกแบบมีดังนี้

1) ใช้ค่า θ_c จากขั้นตอนที่ 1 ในหัวข้อ 6.1.1

2) กำหนดค่า - ความเข้มข้นของแอมโมเนียในน้ำเสียเข้า N_i

- ความเข้มข้นของแอมโมเนียในน้ำทิ้งที่ต้องการ N'_c

และใช้ค่า Q_i และ P'_c จากขั้นตอนที่ 2 ในหัวข้อ 6.1.1

- 3) คำนวณค่ามวลของจุลินทรีย์ ในถังสเตบิลไลเซชัน ถังแอนน็อกซิก 2 ถัง แอนแอโรบิก และถังคอนแทค จากสมการที่ 6.6, 6.7, 6.8 และ 6.10

$$M_S/M_T = \alpha_S = -0.0173 \ln \theta_C + 0.2884 \dots (6.6)$$

$$M_{AX2}/M_T = \alpha_{AX2} = -0.0092 \ln \theta_C + 0.1901 \dots (6.7)$$

$$M_{AN}/M_T = \alpha_{AN} = -0.0171 \ln \theta_C + 0.1466 \dots (6.8)$$

$$M_C/M_T = \alpha_C = 0.012 \ln \theta_C + 0.2474 \dots (6.10)$$

โดยใช้ค่า M_T ที่คำนวณได้จากขั้นตอนที่ 8 ในหัวข้อ 6.1.1

- 4) คำนวณค่าความเข้มข้นฟอสฟอรัสในน้ำทิ้ง (P_C) จากสมการที่ 6.12

$$P_C = P_{AN} - [(1/\theta_C + 0.0811)M_C / 4.5658 Q_i] \dots (6.12)$$

โดยใช้ค่า P_{AN} ที่คำนวณได้จากขั้นตอนที่ 9 ในหัวข้อ 6.11 และถ้าค่า $P_C > P'_C$ ให้กำหนดค่า θ_C ใหม่แล้วคำนวณใหม่ตั้งแต่หัวข้อ 6.1.1 จนได้ค่า $P_C \leq P'_C$

จากผลการทดลองในระบบนี้ ประสิทธิภาพในการกำจัดฟอสฟอรัสมีค่าสูงสุดเพียง 73% ที่ค่าอายุตะกอน 6 วัน และมีแนวโน้มที่จะลดลงเมื่อค่าอายุตะกอนเพิ่มขึ้น ในขณะที่ประสิทธิภาพในการกำจัดแอมโมเนียจะเพิ่มขึ้นเมื่อค่าอายุตะกอนเพิ่มขึ้น ดังนั้นการกำหนดค่าอายุตะกอนที่เหมาะสมอาจทำได้ยาก โดยการกำหนดค่าอายุตะกอนที่เหมาะสมสำหรับค่าใดค่าหนึ่งอาจจะทำให้ลดประสิทธิภาพของอีกค่าหนึ่งได้

แต่จากกราฟซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพในการกำจัดฟอสฟอรัสกับค่าอายุตะกอน ดังแสดงในรูปที่ 4.16 บทที่ 4 จะเห็นว่าเมื่อแปรค่าอายุตะกอนในช่วงกว้างประสิทธิภาพในการกำจัดฟอสฟอรัสจะลดลงไม่มากนัก แสดงให้เห็นถึงค่าอายุตะกอนไม่มีผลต่อประสิทธิภาพในการกำจัดฟอสฟอรัสไม่มากนัก แต่ในขณะที่ประสิทธิภาพในการกำจัดแอมโมเนียเพิ่มขึ้นตามค่าอายุตะกอนอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นการพิจารณาค่าอายุตะกอนที่เหมาะสมโดยการคำนึงถึงประสิทธิภาพในการกำจัดแอมโมเนียเป็นหลักน่าจะ เป็นแนวทางที่เหมาะสม

- 5) คำนวณค่าความเข้มข้นของแอมโมเนียในน้ำทิ้ง (N_C) จากสมการที่ 6.13

$$N_C = N_i - \frac{[(1/\theta_C + 0.1436) \times (M_S + M_C)]}{8.1806 Q_i} \dots(6.13)$$

ถ้าค่า $N_C > N'_C$ ให้กำหนด θ_C ใหม่แล้ว คำนวณใหม่ตั้งแต่หัวข้อ 6.1.1 จนได้ค่า $N_C \leq N'_C$

- 6) คำนวณความเข้มข้นของแอมโมเนียในถังแอนแอโรบิก จากสมการที่ 6.14

$$N_{AN} = \frac{(N_i + N_C) - (1/\theta_C + 0.0473) \times (M_S + M_{AX2} + M_{AN})}{2 \times 19.6886 Q_i} \quad (6.14)$$

- 7) คำนวณสัดส่วนของมวลจุลินทรีย์ในถังคอนแทคต่อมวลรวมของจุลินทรีย์ในถังคอนแทคและสเตบิไลเซชัน (α) จากสมการที่ 6.15

$$\alpha = M_C / (M_C + M_S) \quad \dots\dots\dots(6.15)$$

- 8) คำนวณหาอัตราการเจริญเติบโตจำเพาะของ Nitrifier ในถังคอนแทค (μ_{NC}) จากสมการที่ 6.16

$$\mu_{NC} = 1.9575 \theta_C^{-0.8563} \quad \dots\dots\dots(6.16)$$

- 9) คำนวณหาค่า η_{nit} จากสมการที่ 6.17

$$\mu_{NC} = \frac{(\mu_{NT} + k_{dn}) (\eta_{nit})}{\alpha \eta_{nit} + 0.5} \quad \dots\dots\dots(6.17)$$

โดยกำหนด

$$\mu_{NT} = 1 / \theta_C$$

$$k_{dn} = 0.05 \quad \text{วัน}^{-1}$$

- 10) คำนวณค่าสัดส่วนความเข้มข้นของแอมโมเนียที่ถูกออกซิไดซ์เป็นไนเตรทในถังคอนแทค ต่อถึงสเตบิไลเซชัน (N_{OC}/N_{OS}) จากสมการที่ 6.18

$$N_{OC}/N_{OS} = \eta_{nit} \quad \dots\dots\dots(6.18)$$

- 11) คำนวณความเข้มข้นของแอมโมเนียที่ถูกออกซิไดซ์เป็นไนเตรทในถังคอนแทคและถึงสเตบิไลเซชัน (N_{OC} & N_{OS}) ดังนี้

$$N_{OC} = N_{AN} - N_C$$

จากสมการที่ 6.18 $N_{OC}/N_{OS} = \eta_{nit}$

ดังนั้น $N_{OS} = N_{OC} / \eta_{nit}$

โดยค่า N_{OC} และ N_{OS} จะนำไปใช้ในการคำนวณหาขนาดถังแอนน็อกซิก 1 และแอนน็อกซิก 2 ต่อไป

12) คำนวณค่าความเข้มข้นของจุลินทรีย์ในถังคอนแทคและสเตบิไลเซชัน

(X_C, X_S)

$$X_C = M_C/Q_i t_C$$

$$X_S = M_S/Q_i t_S$$

13) คำนวณขนาดถังคอนแทค และสเตบิไลเซชัน (V_C, V_S)

$$V_C = Q_i t_C$$

$$V_S = Q_i t_S$$

โดยใช้ค่า t_C และ t_S จากตารางที่ 6.1

6.1.3 การออกแบบถังแอนนออกซิก 1

กระบวนการหลักที่เกิดขึ้นในถังแอนนออกซิก 1 คือ กระบวนการดีไนตริฟิเคชัน ซึ่งมีขั้นตอนการออกแบบ ดังนี้

- 1) ใช้ค่า θ_C จากขั้นตอน 1 ในหัวข้อ 6.1.1
- 2) กำหนดค่าความเข้มข้นของไนเตรทที่ต้องกำจัด = N_{OC} จากขั้นตอนที่ 11 ในหัวข้อ 6.1.2 และใช้ค่า Q_i จากขั้นตอนที่ 2 ในหัวข้อ 6.1.1
- 3) คำนวณค่าอัตราการใช้สารอาหารต่อมวลจุลินทรีย์ของระบบ (U_T) จากสมการที่ 6.1

$$U_T = (1+kd\theta_C)/Y_T\theta_C \quad \dots\dots\dots(6.1)$$

- 4) การเกิดดีไนตริฟิเคชันในถังแอนนออกซิก 1 จะเกิดการย่อยสลายสารอาหารที่ถูกดูดซึมไว้จากถังแอนแอโรบิกโดยใช้ออกซิเจนในไนเตรท ดังนั้น อัตราการเกิดดีไนตริฟิเคชัน (U_{DN}) จะมีความสัมพันธ์กับอัตราการใช้สารอาหารต่อมวลจุลินทรีย์ (U_T) ดังสมการที่ 6.19 ดังนี้

$$U_{DN1} = 0.0559 U_T^{0.2071} \quad \dots\dots\dots(6.19)$$

- 5) คำนวณหามวลของจุลินทรีย์ในถังแอนนออกซิก 1 จากสมการที่ 6.9

$$M_{AX1}/M_T = \alpha_{AX1} = 0.003 \ln \theta_C + 0.1275 \quad \dots\dots(6.9)$$

โดยใช้ค่า M_T ที่คำนวณได้จากขั้นตอนที่ 8 ในหัวข้อ 6.1.1

6) คำนวณหาความเข้มข้นของไนเตรทที่ถูกกำจัด(ΔNO_3)จากสมการที่ 6.20

$$U_{\text{DN1}} = 2Q_i (\Delta\text{NO}_3) / M_{\text{AX1}} \quad \dots\dots\dots(6.20)$$

7) เปรียบเทียบค่า ΔNO_3 กับ N_{OC} ถ้า $\Delta\text{NO}_3 < N_{\text{OC}}$ ให้ทำการปรับค่า θ_c แล้วคำนวณใหม่ตั้งแต่หัวข้อ 6.1.1 จนได้ค่า $\Delta\text{NO}_3 \geq N_{\text{OC}}$

8) คำนวณหาความเข้มข้นของจุลินทรีย์ในถังแวนนอกซิก 1 (X_{AX1}) และขนาดถัง (V_{AX1})

$$X_{\text{AX1}} = M_{\text{AX1}} / Q_i t_{\text{AX1}}$$

$$V_{\text{AX1}} = Q_i t_{\text{AX1}}$$

โดยกำหนดค่า t_{AX1} จากตารางที่ 6.1

6.1.4 การออกแบบถังแวนนอกซิก 2

กระบวนการหลักที่เกิดขึ้นในถังแวนนอกซิก 2 คือ กระบวนการดีไนตริฟิเคชัน ซึ่งมีขั้นตอนการออกแบบ ดังนี้

1) ใช้ค่า θ_c จากขั้นตอน 1 ในหัวข้อ 6.1.1

2) กำหนดค่าความเข้มข้นของไนเตรทที่ต้องการกำจัด = N_{OS} จากขั้นตอนที่ 11 ในหัวข้อ 6.1.2 และใช้ค่า Q_i จากขั้นตอนที่ 2 ในหัวข้อ 4.1.1

3) คำนวณอัตราการใช้สารอาหารต่อมวลจุลินทรีย์ของระบบ (U_T) จากสมการที่ 6.1

$$U_T = (1 + kd \cdot \theta_c) / Y_T \theta_c \quad \dots\dots\dots(6.1)$$

4) คำนวณค่าอัตราการเกิดดีไนตริฟิเคชัน จากสมการที่ 6.21

$$U_{\text{DN2}} = -0.0167 U_T + 0.0085 \quad \dots\dots\dots(6.21)$$

5) คำนวณหามวลของจุลินทรีย์ในถังแวนนอกซิก 2 จากสมการที่ 6.7

$$M_{\text{AX2}} / M_T = \alpha_{\text{XAX2}} = 0.0092 \ln \theta_c + 0.1901 \quad \dots\dots(6.7)$$

โดยใช้ค่า M_T ที่คำนวณได้จากขั้นตอนที่ 8 ในหัวข้อ 6.1.1

6) คำนวณหาความเข้มข้นของไนเตรทที่ถูกกำจัด (ΔNO_3) จากสมการที่ 6.22

$$U_{\text{DN2}} = Q_i (\Delta\text{NO}_3) / M_{\text{AX2}} \quad \dots\dots\dots(6.22)$$

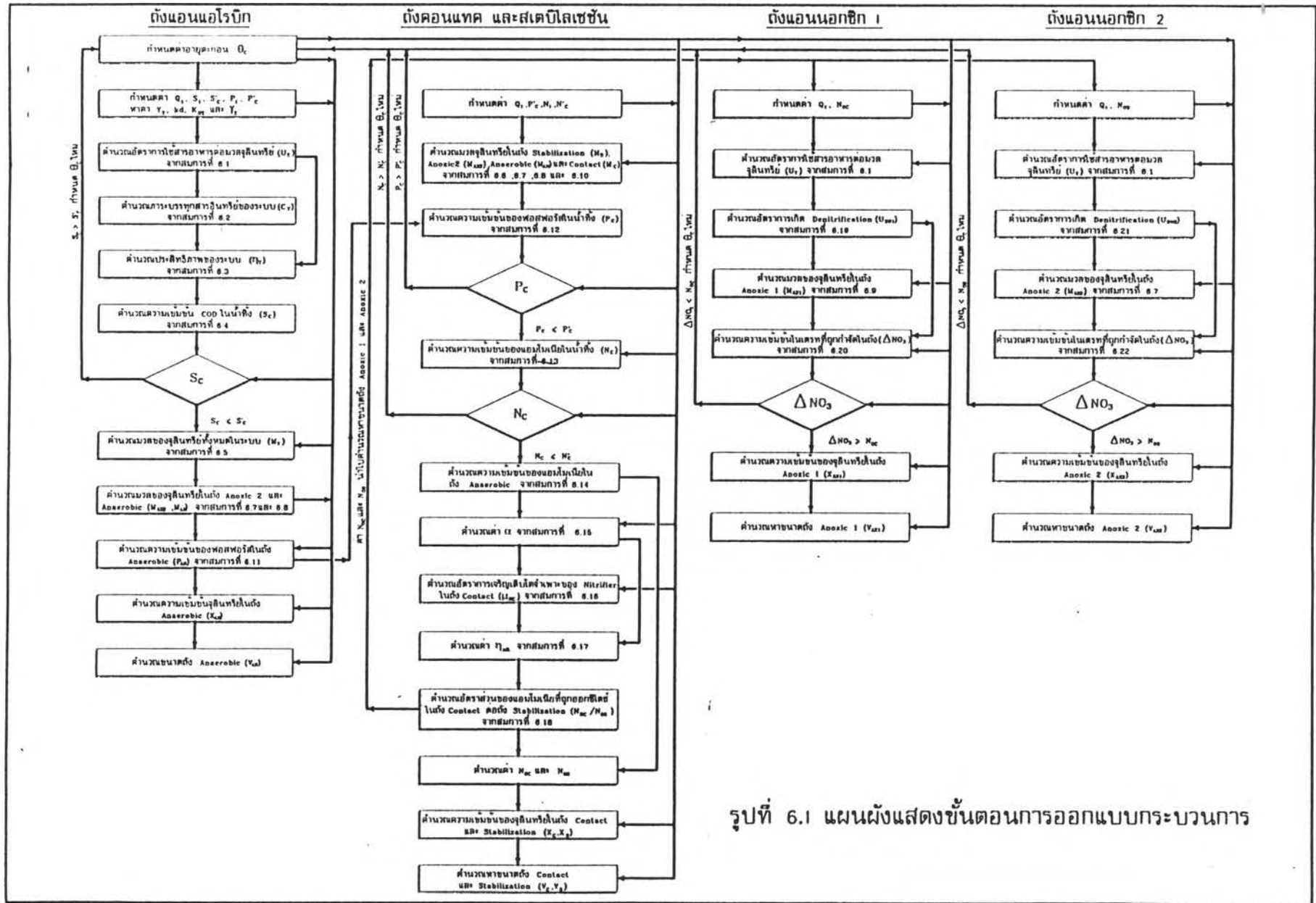
- 7) เปรียบเทียบค่า ΔNO_3 กับ N_{Os} ถ้า $\Delta\text{NO}_3 < N_{\text{Os}}$ ให้ทำการปรับค่า θ_c ใหม่แล้วคำนวณใหม่ตั้งแต่หัวข้อ 6.1.1 จนได้ค่า $\Delta\text{NO}_3 \geq N_{\text{Os}}$
- 8) คำนวณหาความเข้มข้นของจุลินทรีย์ในถังแอนน็อกซิก 2 ($X_{\text{AX}2}$) และขนาดถัง ($V_{\text{AX}2}$)

$$X_{\text{AX}2} = M_{\text{AX}2}/Q_1 t_{\text{AX}2}$$

$$V_{\text{AX}2} = Q_1 t_{\text{AX}2}$$

โดยกำหนดค่า $t_{\text{AX}2}$ จากตารางที่ 6.1

จากวิธีการออกแบบระบบ ตั้งแต่หัวข้อ 6.1.1 จนถึง 6.1.4 สามารถนำมาสรุปเป็นแผนผังแสดงขั้นตอนการออกแบบระบบได้ดังแสดงในรูปที่ 6.1

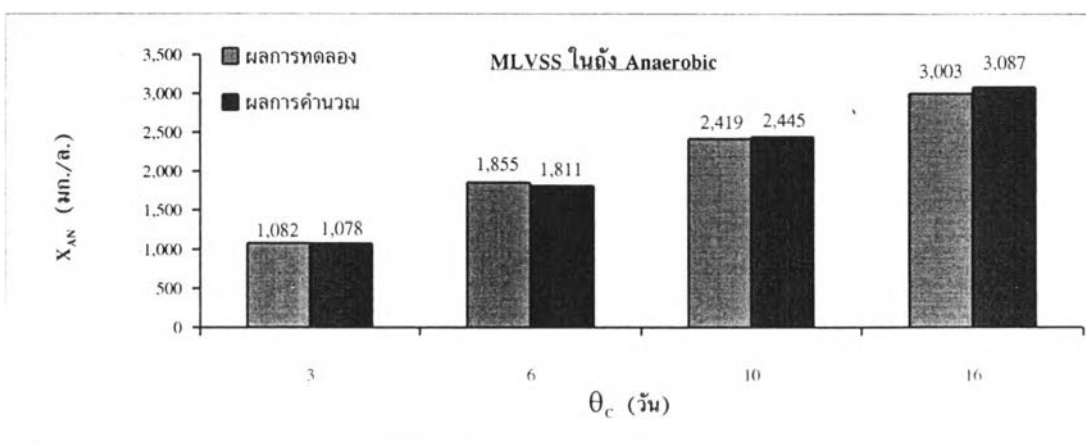
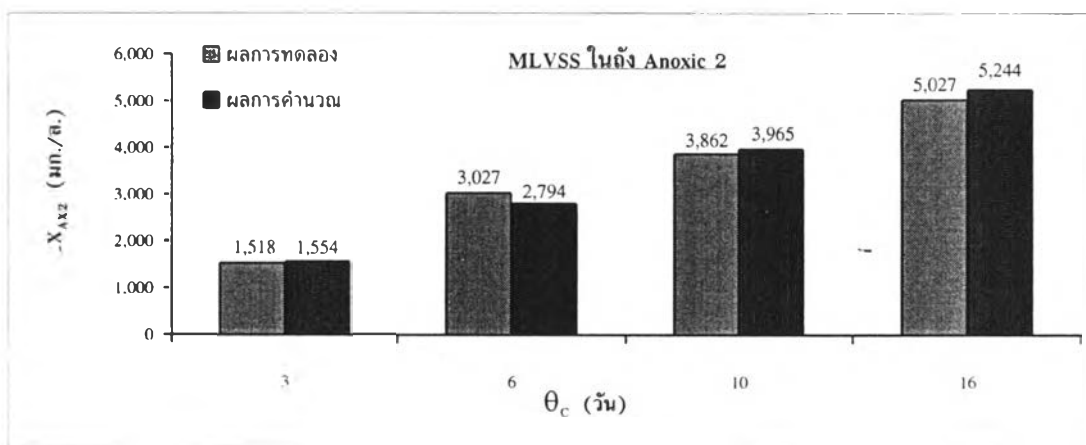
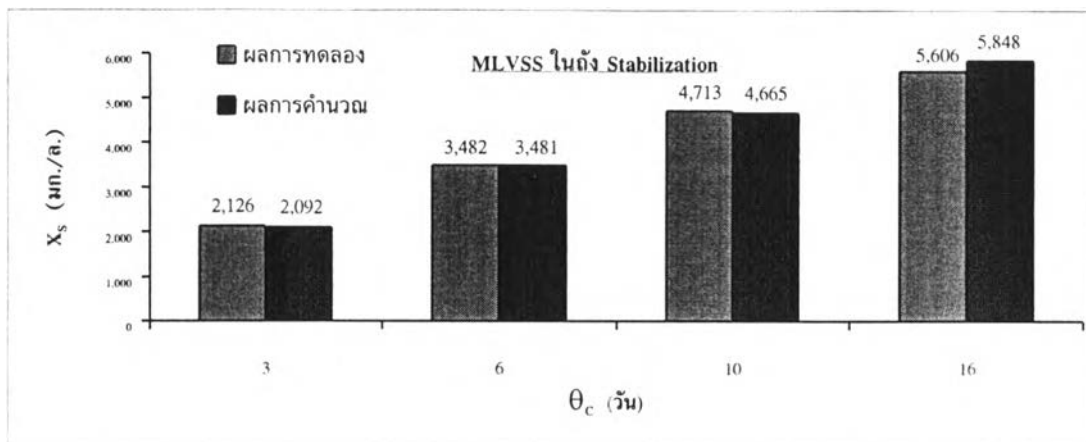
รูปที่ 6.1 แผนผังแสดงขั้นตอนการออกแบบกระบวนการ

6.2 การเปรียบเทียบผลการคำนวณจากสมการต่าง ๆ กับผลการทดลองจริง

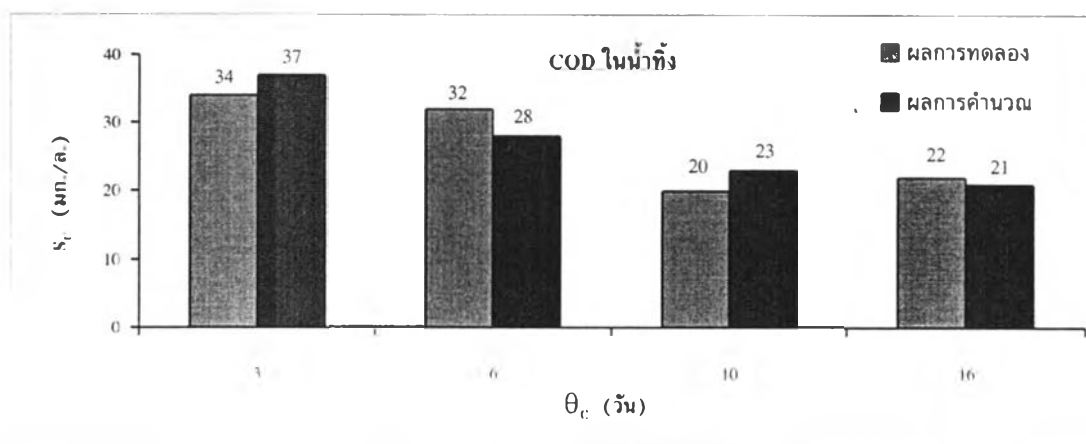
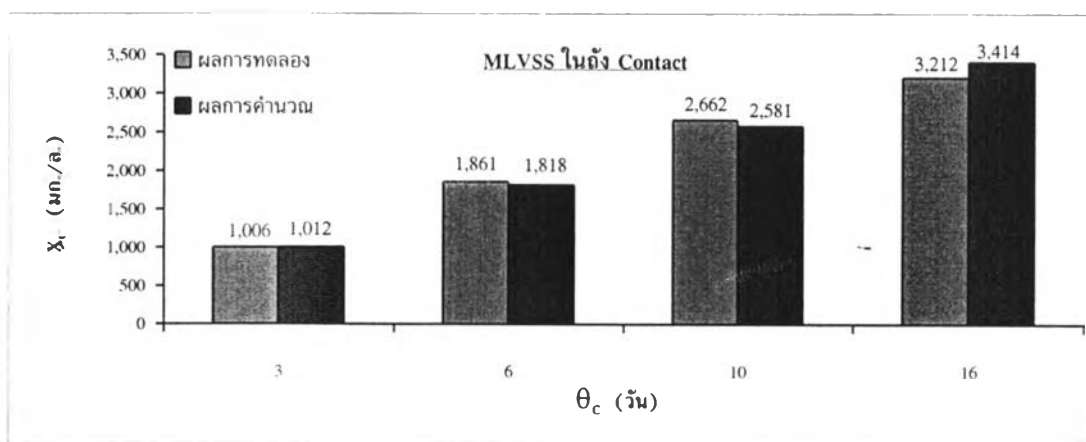
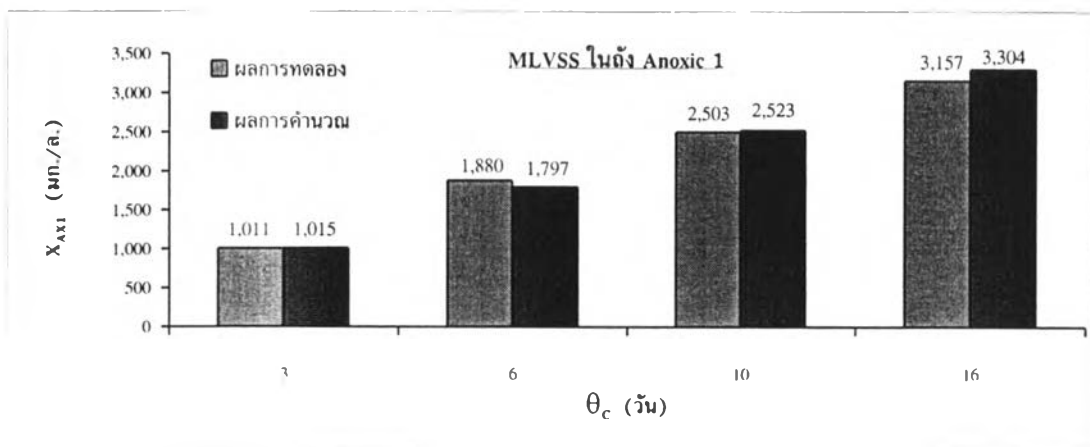
จากวิธีการและขั้นตอนการออกแบบตามที่ได้แสดงในหัวข้อ 6.1 สามารถนำมาคำนวณเปรียบเทียบกับผลการทดลองจริงได้ดังแสดงไว้ในรูปที่ 6.2 โดยการคำนวณจะใช้ค่าตัวแปรและพารามิเตอร์ต่างๆ ตามการทดลองจริง ดังแสดงในตารางที่ 6.3 ซึ่งผลการเปรียบเทียบตามรูปที่ 6.2 จะเห็นว่าผลการคำนวณโดยใช้ค่าพารามิเตอร์จลน์และสมการทางคณิตศาสตร์ต่างๆ จะมีค่าใกล้เคียงกับค่าที่วัดได้จากการทดลองจริง

ตารางที่ 6.3 แสดงค่าตัวแปรและพารามิเตอร์ต่างๆที่ใช้ในการคำนวณออกแบบ

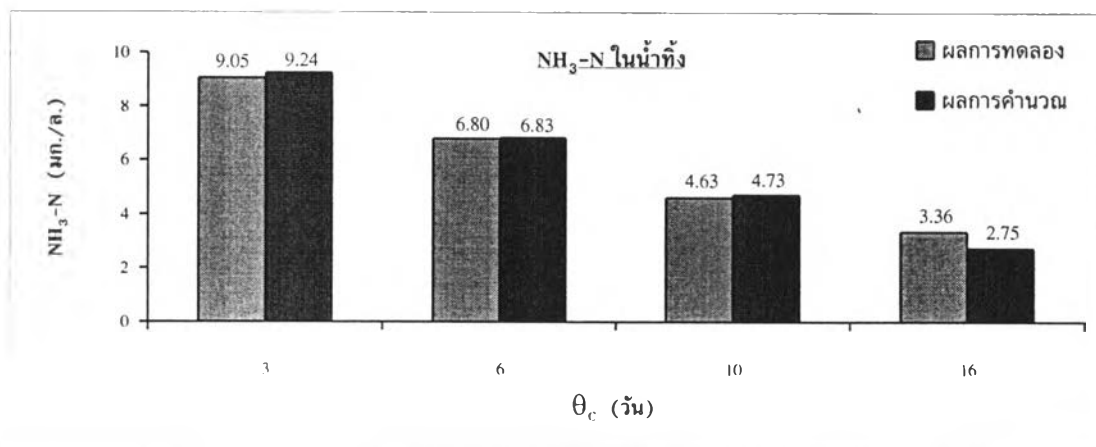
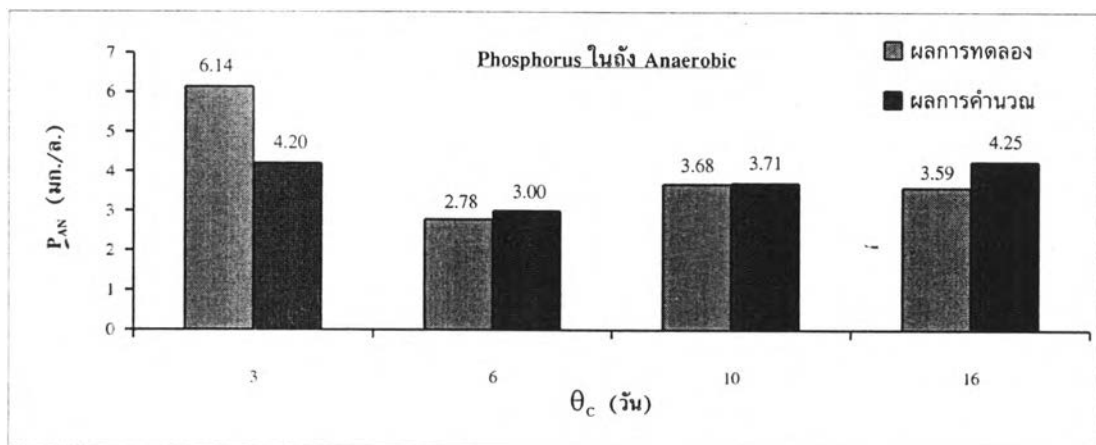
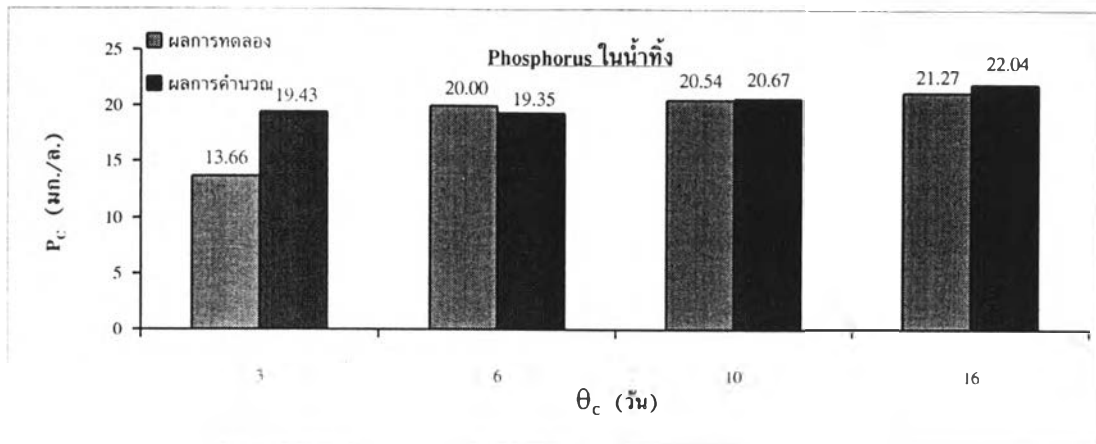
ตัวแปร	สัญลักษณ์	ค่าที่ใช้ในการคำนวณ
อายุตะกอน	θ_c	3, 6, 10 และ 16 วัน
ซีโอติในน้ำเสียเข้า	S_i	598, 602, 597 และ 602 มก./ล. ที่อายุตะกอน 3, 6, 10 และ 16 วัน
แอมโมเนียในน้ำเสียเข้า	N_i	29.12, 29.2, 28.98 และ 29.21 มก./ล. ที่อายุตะกอน 3, 6, 10 และ 16 วัน
ฟอสฟอรัสในน้ำเสียเข้า	P_i	10.01, 10.37, 10.01 และ 10.34 มก./ล. ที่อายุตะกอน 3, 6, 10 และ 16 วัน
อัตราการไหลของน้ำเสียที่เข้าระบบ	Q_i	35 ลิตร/วัน
อัตราการเวียนตะกอน	RQ_i	35 ลิตร/วัน
อัตราการเวียนตะกอนภายใน	$R'Q_i$	105 ลิตร/วัน
เวลากักน้ำถังสเตบิลไลเซชัน	t_s	2 ชั่วโมง
เวลากักน้ำถังแอนนออกซิก 2	t_{AX2}	2 ชั่วโมง
เวลากักน้ำถังแอนแอโรบิก	t_{AN}	2 ชั่วโมง
เวลากักน้ำถังแอนนออกซิก 1	t_{AX1}	2 ชั่วโมง
เวลากักน้ำถังคอนแทค	t_c	4 ชั่วโมง

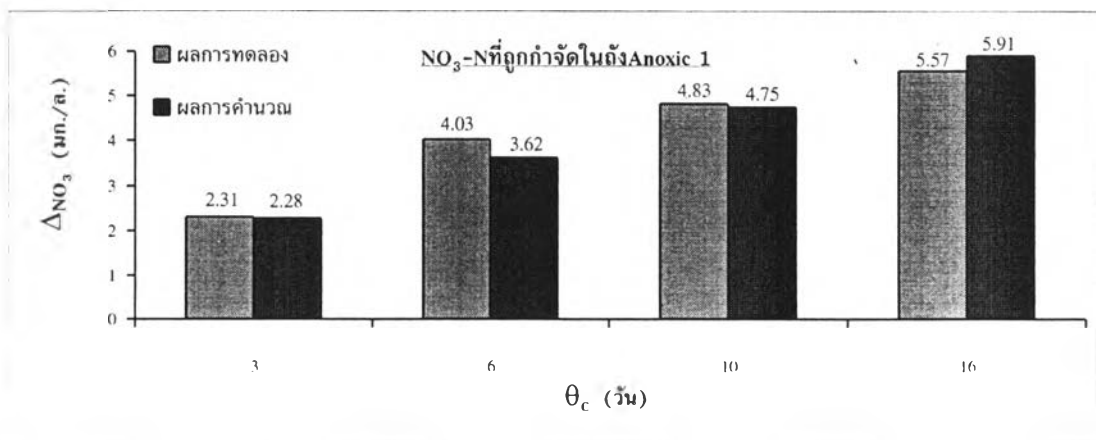
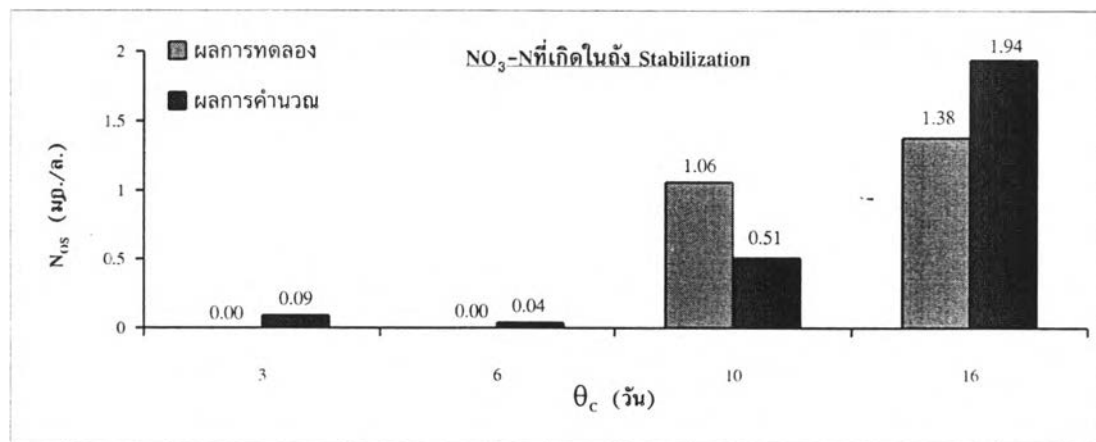
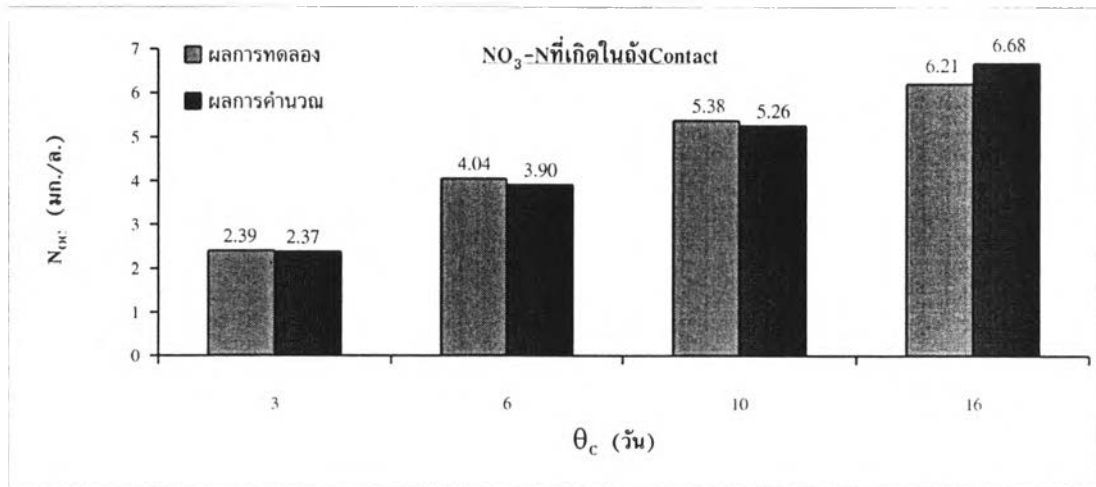
รูปที่ 6.2 แสดงการเปรียบเทียบระหว่างผลการคำนวณจากสมการต่างๆกับผลการทดลองจริง

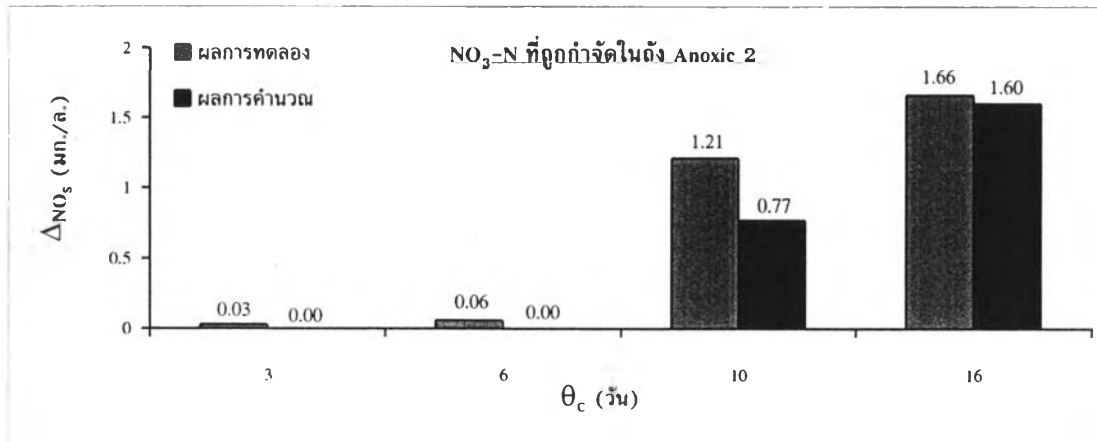
รูปที่ 6.2 (ต่อ) แสดงการเปรียบเทียบระหว่างผลการคำนวณจากสมการต่างๆกับผลการทดลองจริง

รูปที่ 6.2 (ต่อ) แสดงการเปรียบเทียบระหว่างผลการคำนวณจากสมการต่างๆกับผลการทดลองจริง

รูปที่ 6.2 (ต่อ) แสดงการเปรียบเทียบระหว่างผลการคำนวณจากสมการต่างๆกับผลการทดลองจริง

รูปที่ 8.2 (ต่อ) แสดงการเปรียบเทียบระหว่างผลการคำนวณจากสมการต่างๆกับผลการทดลองจริง